

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Lampetio Episcopo. 214.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

in as incidere, vt perpetuò firma & immota conferuetur. Quod si is, quem tu à te dissidere ais, contra facit, hoc animum tuum minimè conurbet, tanquam proinde in corona detrimentum accepturum. Neque enim, ne odio simus (hoc quippe nostri arbitrij haud est, ac fortasse ne fieri quidem potest, omni enim modo præstantissimi quique viri improbis inuisi sunt: ac propterea sancti viri huiusmodi odium subierunt) sed, ne homines, verùm improbitatem, qua laborant, odio habeamus, nobis imperatum est.

Paulo. 212.

Homines plerumque opum atque imperij causa, & quia his rebus nemini cedere sustinent, venia omni ac supplicio grauiora perpetrant. Nam & cùm ea quærere & adipisci student, per innumera mala ea acquirunt: & amittendi metu multò grauiora aggrediuntur. Quoniã enim grauius esse censent ea amittere, quàm nunquam quæsisse, idcirco grauiora quoque molitur. Quapropter vitiosæ affectiones in ipsis præludiis frangendæ sunt, ne alioqui tandem insanabili morbo laborare deprehendamus.

Palladio Diacono. 213.

Videtur, vt plurimum, humana natura in aduersis quidè rebus modestiam colere, in secundis autem petulantem se præbere. Atque hoc ex iis, quæ Hebraeis acciderunt, apertissimè liquet. Transierunt enim mare rubrũ, nec periculi quicquam subierunt. Cùm autem in terram venerunt, naufragium fecerunt.

Lampetio Episcopo. 214.

Modo diuinitati consentaneo; & excellenti, atque aded naturâ præstantiori mentem de diuina essentia & authoritate considerationem ineuntem, piè ac fructuosè, & quatenus facultas fert, ea, quæ ægrè inuestigari, atque exponi, vel, vt rectius

φιλιαν, εις χαλκον, ενω δευ παπιε βεβαια και ακινητος δεσπνηται. ει δε ον φησ πως σε δεσφερασαι τυ ναυτιον ποιει, τε το σε μη παρρησια, ως εις τοις σεφαις ωδραβλαβησμενον. ε γαρ μη μισουσαι. τε το γαρ οδχ εφ ημιν. ισως δε και αμιχανοι παντι γαρ προπω οι αριστοι ωδρα τησ φαλων μισουται. διο ε αι αργοι αυτω υπεπησαν. αλλα μη μισειν ανθρωποι, αλλα πλυ εν αυτοις κεκλια ωρεσαι ταχθημεν.

Παύλω. σβ.

Συχνώμεις και πιμαελας μείζονα πολλάκις πολμύσιν ανθρωποι ζηρημαται ενεκει και αρχησ, και τε μηδει τετοιω ωδρα χρηρησαι. κτησασαι μω γαρ αυτω βελοδμοι, δευ μωλειων κεκων κτωνται, και φοβυμμοι σπυβαλειν, πολλω αρταλεωτεροις ενχηρσι. νομιζοντες γαρ το σπυβαλειν τε μηδε κτησασαι δανότερον ειναι, χαλεπότερα μηχανασται. και αυω εν ωρεοιμοις ωεργνεσ τησ πατωι, ινα μη τελευταντες ανηκεσα ιουσουτες φωρατωμεν.

Παλλαδιω Δεακονω. σιγ.

Κινδιωει η ανθρωποτης, ως εαι πολλα, εν μω δυσημελια σαφρονειν, εν δε ευημελια παροινειν. και τε το εζ αν εβρωμοι πεπονθασιν αριδηλοτατα δεακνυται. παρηλλον μω γαρ πλυ ερυθρον θαλασσαι, και εδεν κινδιωωδεις υπεμεναι. ελθοντες δε εις πλυ γιω, εινωαγησαι.

Λαμπετιω Επισκοπω. σιδ.

Θεοωρετωσ και μεγαλοφυωσ, μαλλον δε υωφρωωσ και τ νομω ωεσ της θειασ εσιασ τε και αυθητιασ λομζοιδρον, ευσεωωσ και χρησιμωσ, και ως ενδεχεται τα δυσηρητα ε δυσφωσα, μαλλον δε αφωρασαι τοις ακουωσι δεφ της

διὰ τῆς γλώττης, εἰ χρεία καλίστη, φερέ-
ξεν, δι' ἁγρευζόμενον ἐκ τῆς τ' αὐτο-
νοίας ἔργον, ὅτι ἔστιν, ἢ π' ἔστι πολυ-
πραγμονοῦντα. τὸ μὲν γὰρ ἐφικτὸν
καὶ ἀλώσιμον, τὸ δὲ ἀνεφικτὸν καὶ ἀβή-
ροστον.

Ἡρώνι χαλαστικῶ. σιε.

Οἱ τέχνη λόγων τάλιθες συσκιά-
ζοντες, πολλῶ μοι δοκοῦσι τῆς τέχνης
μὴ κατελήφωσαν ἀθλιώτεροι εἶναι. οἱ
μὲν γὰρ διὰ βραδυτῆτα γνώμης ὑπο-
λειφθέντες τ' ἠθεοῦ, ἴσως σίγησαι. οἱ
δὲ δι' ἐξύττητα μὲν γνώμης τῆς τοῦ θε-
εούσιαις, κακούργως δὲ τῆς ἀφανι-
ζοῦσιν, συγνώμης ἀμαρτάνουσι μέγιστα.

Παλλάδιῳ Διάκονῶ. σις.

Οἱ μὴ σωέντες τὴν γνώμην τὴν
ὑποβολικὴν, μηδὲ τὸ βάθος τ' σοφίας
κατοπιεύσαντες, τὸ παρερμηνεύειν τὰ
ὑποβολικὰ θεασίματα ἀκινδύων ἡ-
γούμενοι, κινδυνεύουσιν εἰς ἀλογίαν ἐκ-
πεπιωκέναι. τί γὰρ ἔτι φιλαρχίας
μεθύοντες φερέξουσι, γέγραπται, εἰ τις
ἐπίσκοπος ὀρέγεται, καλὸν ἔργον ἔπι-
θυμεί. τὸ μὲν οὖν γεγράφθαι τῆς τοῦ
οὐκ ἀνερνηταίμην. τὸ δ' οὐκ ἔστι νοῦ-
σθαι, ὡς ἔστι βέλονται, ὡς γέγραφαί-
μιεν. μάστιγι γὰρ καὶ τῆς ἐρμηνείας,
διὰ τὰ ἐπόμενα τοῖς ἐρηιδροῖς, ἀνα-
στῆσαι τοῖς πολλοῖς τ' ποιότητος ἔπι-
θυμίας. οὐ γὰρ πάντων τὸ διώασθαι
ποιότητος ἀρχῆς ἀπιδραστῆσαι, ἢ τῆς καὶ
βασιλείας ἔστιν ὑψηλότερα. ἢ μὲν γὰρ
τὰ θεῶν, ἢ δὲ τὰ ἐπίγεια διέπει τρά-
γματα. ἀλλ' ὀλίγων κομιδῆ, οἱ πο-
σούτων τῆς ἀρχαίων δίκαιοι ἂν εἴεν
ἀφ' ἑαυτῶν, ὅσοι οἱ ποιότητες τῆς αὐτο-
βάτων, ἵνα μηδὲν εἴπω πλέον. ἢ οὖν
φησί. δὲ οὖν τ' ἐπίσκοπον ἀνεπίληπτον
εἶναι, νηφάλιον, σώφρονα, κόσμιον,
φιλόξενον, διδασκτικόν, ἀνεξίτητον,

loquar, nullo modo exponi queunt, apud
auditores per linguam, si ita opus sit, clo-
qui oportet: quod Deus sit, ex operibus
asserentem, quid autem sit minimè per-
scrutantem. Illud enim consequi atque
comprehendere possumus: hoc autē ca-
ptum omnem & cōprehensionē excedit.

Heroni Scholastico. 215.

Qui sermonum artificio veritatem ob-
nubunt, multò mihi miseriores iis esse vi-
dentur, qui eam minimè perceperunt. Nā
qui ob ingenij tarditatem eam haudqua-
quam assecuti sunt, iis fortasse venia tribui
possit. Qui autem ob mentis acumen eam
indagarunt, malitioso autem ac veterato-
rio animo ex hominū oculis subduxerunt,
gravius peccāt, quā ut ipsis ignosci debeat.

Palladio Diacono. 216.

Qui Apostolicam mentem minimè in-
tellexerunt, nec sapientie penetralia con-
spicati sunt, dum Apostolica oracula fini-
stra interpretatione depravare minimè pe-
riculosum esse censent, in vācordiam de-
cidisse videntur. Quidam enim est, quod
dominandi cupiditate temulenti dicunt:
Scriptum est, Si quis Episcopatum deside-
rat, bonum opus desiderat. Ego verò, quin
hoc scriptum sit, haud quidem inficias ie-
rim: quod autem ita, ut ipsis placet, intel-
ligendum sit, planè repudicm. Maxime
enim, prius etiam quā ad explanationē
accedam, ea, quæ post hæc verba sequun-
tur, ad multos ab hac cupiditate reprimē-
dos satis magnā vim habent. Neque enim
cuiuslibet hominis est imperiū huiusmodi
arripere, quod regnum quoque antecellit:
(illud quippe diuina, hoc humana mode-
ratur:) verum paucorum admodum, quos
non rōnūs iis, quibus præsumt, quā pa-
stōres ouibus, ne quid amplius dicam, præ-
stare æquū fuerit. Quid igitur ait? Oportet
igitur Episcopum irreprehensibilem esse,
sobrium, pudicum, modestum, hospitale,
doctorem, patientem, non vinulentum,

R r ij